

Kun meitä ei ole enää

Niin kuin laulujoutsenet
aina talvehtivat
pareittain - kultaiset höyhenet.

Niin kuin Siperian tuulet
tuovat talven ja jään;
kylmyyden, valkoiset hiutaleet.

Niin luonto on ikuinen.
Ja ikuinen on mun rakkautein.

Kun meitä ei ole enää.
Ja oomme vain hiljaista hiekkaa.
Tiedän, tuuleen vain jälki jää,
mutta on jotain pysyvää.

Kun meitä ei ole enää.
Ja oomme vain hopeista tuhkaa.
Tiedän, sua en mä enää nää,
mutta on jotain joka jää...

Niin kuin kevätaurinko
aina kuitenkin tuo
kauneuden, syvänvihreän valon.

Niin kuin sade syksyinen
vielä vie mennessään
värit hehkuvat, kypsyyden.

Niin luonto on ikuinen.
Ja ikuinen on mun rakkautein.

Kun meitä ei ole enää.
Ja oomme vain hiljaista hiekkaa.
Tiedän, tuuleen vain jälki jää,
mutta on jotain pysyvää.

Kun meitä ei ole enää.
Ja oomme vain hopeista tuhkaa.
Tiedän, sua en mä enää nää,
mutta on jotain joka jää...

Kun meitä ei ole enää.
Tuuleen vain jälki jää.
Kun meitä ei ole enää.
Sua en mä enää nää.